

L'ALTRA MIRADA

Mireia Lapuerta somia amb poder arribar als Jocs Olímpics del 2024. CÈLIA ATSET

TONI PADILLA
BARCELONA

Una aposta valenta per arribar als Jocs Olímpics

Amb 20 anys, Mireia Lapuerta (el Masnou, 1999) ja ha pujat quatre cops al podi dels Campionats Europeus de judo, l'últim ara fa quatre setmanes als campionats sub-21 a Vantaa (Finlàndia). "Un bronze. No és el primer", explica posant-se seriosa. Lapuerta és tot ambició i ja pensa com pot millorar perquè la pròxima medalla sigui d'or. "De petita anava per casa dient que seria campiona olímpica. Quan hi havia Jocs, seia davant la televisió. I aquest és el meu somni: arribar a uns Jocs. Però cal ser realista, és molt complicat", diu una de les grans promeses del judo, un esport amb menys tradició a Catalunya que en altres regions europees.

"Hi ha altres parts del món amb més nivell. I amb més facilitats. Quan un judoka italià guanya una medalla com la que he guanyat jo, sap que s'assegura tenir feina, segurament entrant un cos policial o militar. Són eines per garantir que pugui competir sense patir pel seu futur. A casa nostra guanyes una medalla i et feliciten. Fa il·lusió, però t'has de buscar la vida per aconseguir millorar o per rebre beques. L'Europeu sub-23 de Rússia d'aquest any, per exemple, me'l vaig haver de pagar de la meua butxaca gairebé tot", explica, i diu que ara mateix el judo català viu "un moment delicat". "Per falta d'ajudes econòmiques i infraestructures molta gent amb potencial

ha marxat a altres federacions, com València o Madrid", afegeix. Els judokes catalans, de fet, s'han quedat sense els camps d'entrenament internacionals que organitzava la Federació Espanyola des de feia més de 20 anys a Castelldefels, que enguany s'han traslladat a Alacant. El campus era una oportunitat per entrenar-se amb els millors judokes del món.

Lapuerta va arribar al judo gairebé per casualitat. "Jo era una nena molt moguda. Aquest esport em cansava molt, ja que ho necessitava. Primer havia fet patinatge artístic, perquè era l'esport que practicava la meua germana, però no em va

Amb 20 anys, la judoka Mireia Lapuerta ja ha guanyat 4 medalles en diferents Europeus

agradar gens..., així que vaig demanar fer judo, ja que les amigues de l'escola en feien. I vaig enganxar-me'n". Amb el temps les amigues van deixar-ho i ella ha seguit al costat de casa, al Club de Judo del Masnou, on s'entrena amb el seu entrenador, Dani Rey. "Al ser un club petit podem treballar amb calma molts aspectes que potser no podria treballar en altres entitats", diu Lapuerta, que d'entrada no va adonar-se del potencial que tenia. "Primer vaig guanyar competicions comarcals, després campionats de

Catalunya..., i vaig anar avançant. Quan vaig guanyar als Campionats d'Espanya vaig adonar-me que volia que aquesta fos la meua vida. I he prioritzat el judo". Una aposta que li ha donat quatre medalles internacionals, una de les quals un or sub-18 el 2016.

Mireia Lapuerta comença ara la seva primera temporada en edat sènior somiant amb arribar als Jocs Olímpics, que tant desitjava quan era una nena petita. "No arribo als Jocs del 2020, ja que he competit com a júnior, però lluitaré per ser a París el 2024. No és impossible, però és molt complicat. Per arribar-hi cal passar per diferents campionats que donen punts, fet que t'obliga a planificar-te bé". I fer-ho quan tens menys ajudes que altres rivals no és fàcil. "No parlo de sacrificis, parlo de fer una aposta. Tinc clar on vull arribar. Ara estudio administració i direcció d'empreses presencialment, però la temporada que ve tocarà estudiar a distància amb la UCAM de Múrcia, que facilita els estudis als esportistes, ja que si vull seguir millorant necessito més hores d'entrenament". Aquesta temporada els seus bons resultats li han permès accedir a una beca Podium, de Telefónica i el Comitè Olímpic Espanyol, i s'ha pogut obrir més portes en un esport que, segons diu, "t'ensenya respecte i valors". "Caldrà entendre que l'esport és una gran eina educativa. Aquí reben poques ajudes", sentència.

SOBRE RODES

Tocar la perfecció amb la punta dels dits

Marc Márquez ho té tot de cara per sumar avui el seu sisè títol de MotoGP. Des que hi va debutar, ara fa set anys, aconseguint guanyar el seu primer campionat en l'any de la seva estrena (i revalidant la corona tot just una temporada més tard), tan sols ha deixat de guanyar un any, el 2015, quan Jorge Lorenzo va coronar-se per segon cop en la seva carrera. És cert que el 2014, amb deu triomfs seguits en les deu primeres curses de la temporada, el de Cervera va fer un campionat espectacular, però amb el que ha fet aquest any ha aconseguit anar un pas més enllà. No ha aconseguit deu victòries seguides, però ha acabat primer o segon (i quan ha acabat segon, excepte a Assen, se li ha escapat el triomf per molt poc) en totes les curses en què ha vist la bandera de quadres. No és només pujar al podi en gairebé totes les curses (ai, Austin!), és lluitar sempre per la victòria. La regularitat d'aquest any ha sigut tanta que fins i tot Dovizioso deia dijous que fa temps que el campionat ja s'ha acabat, que ell ja fa curses que amb l'equip el que intenta és trobar la manera d'acostar-se al català i de poder lluitar de tu a tu amb ell a la pista.

Dovizioso no ha abaixat els braços, però fa temps que sap que el Mundial està més que decidit. Si no és avui serà d'aquí quinze dies al Japó, però ara per ara no hi ha ningú que pugui fer ombra a Márquez a la pista. La millora respecte a anys passats ha provocat que fins i tot hagi lluitat per la victòria en traçats com Mugello, on històricament li costava. I no ens enganyem, li costa perquè no són circuits favorables a l'Honda, però on no arriba la moto el pilot hi té l'última paraula. El cervell hi reblat el clau per anar més enllà. No, no existeix la perfecció, però aquest any Márquez l'ha tocat amb la punta dels dits. "És la meua millor temporada a MotoGP", assegurava dijous. I Valentino Rossi, al seu costat, hi afegia: "Encara és molt jove, però ja té molta experiència. Està en el seu màxim nivell". L'italià veu que hi ha algú que ha posat en entredit el títol oficiós que té de ser considerat el millor pilot de la història. Però què vol dir ser el millor pilot de la història? ¿Ser el millor durant moltes temporades? Aconseguir tots els rècords? Guanyar més títols que ningú? Quan Valentino Rossi guanyava temporada rere temporada, tothom pensava que ningú podria igualar-lo. Ara Márquez s'hi està acostant. I Giacomo Agostini, amb 15 títols, s'ho mira des de la distància. Però amb Márquez no és només el que fa. És com ho fa. Arriscant, frenant més tard que ningú, inclinant més que cap altre... i salvant caigudes quan molts (m'hi afegeixo) ja el veïem a terra. Com la perfecció, que no existeix, no sé si algú pot ser el millor de la història, però Márquez, buscant la perfecció, s'hi està acostant bastant.

NURIA GARCÍA
PERIODISTA